NANMEEBOOKS
พิมพ์ครั้งที่ 6

วรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยาย
แว่นแก้ว
ประจำปี ๒๕๕๑
รางวัลชนะเลิศ

นวนิยายสำหรับเยาวชน
รางวัล แว่นแก้ว ปี ๒๕๕๑

หมา(อยู่)วัด

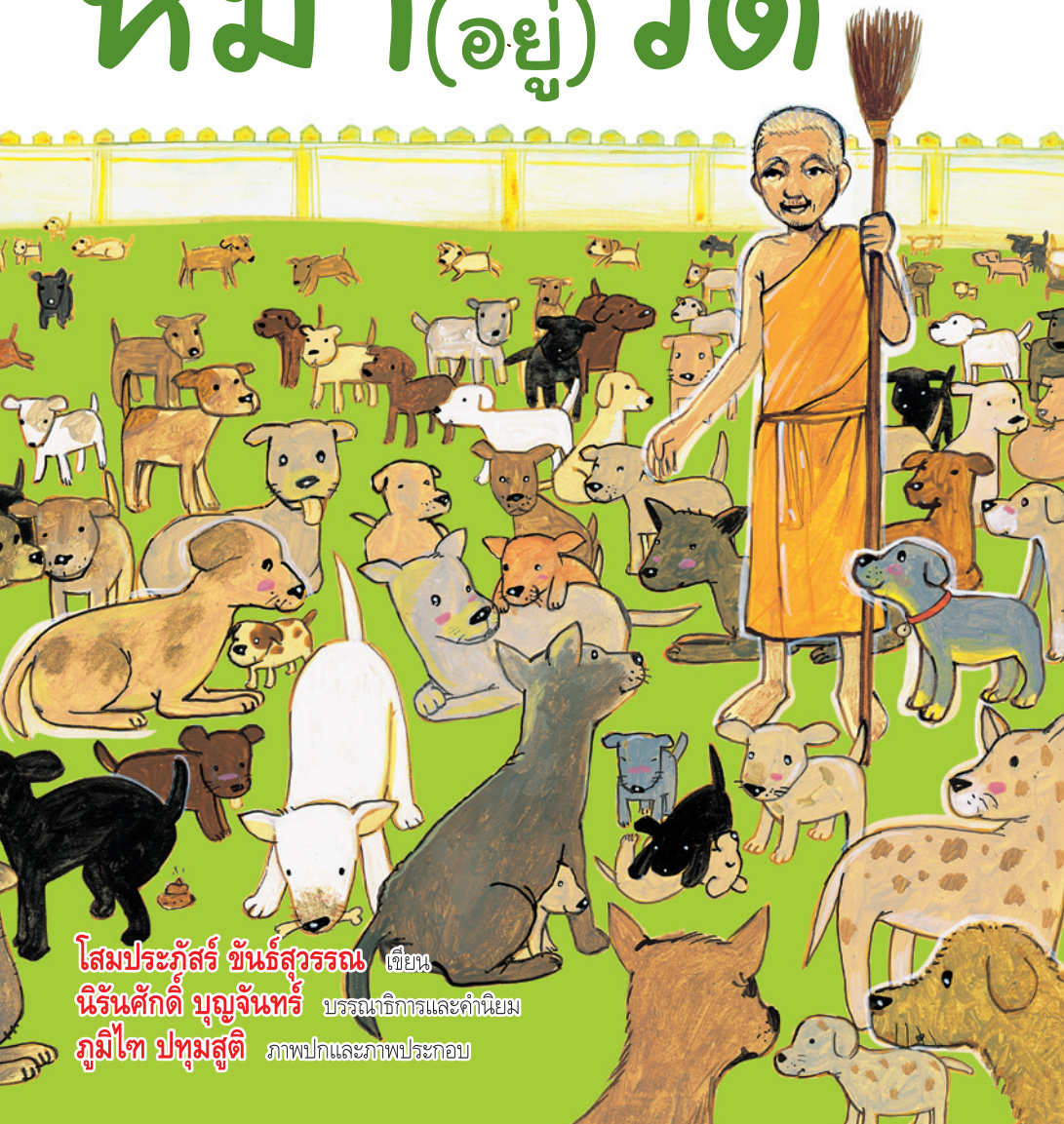

โสมประภัสร์ ขันธ์สุวรรณ เขียน
นิรันศักดิ์ บุญจันทร์ บรรณาธิการและคำนิยม
ภูมิไฑ ปทุมสูติ ภาพปกและภาพประกอบ

หมา(อยู่)วัด

โสมประภัสร์ ขันธ์สุวรรณ เขียน
นิรันศักดิ์ บุญจันทร์ บรรณาธิการและคำนิยม
ภูมิไฑ ปทุมสูติ ภาพปกและภาพประกอบ

nanmeebooks
Teen

จัดพิมพ์โดย nanmeebooks Teen สำนักพิมพ์ในเครือนานมีบุ๊คส์

หมา (อยู่) วัด

โสมประภัสร์ ขันธ์สุวรรณ เขียน
นิรันศักดิ์ บุญจันทร์ บรรณาธิการและคำนิยม
ภูมิไท ปทุมสูติ ภาพปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑

ราคา ๑๑๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย ๒๕๕๑: โสมประภัสร์ ขันธ์สุวรรณ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
โสมประภัสร์ ขันธ์สุวรรณ.
หมา (อยู่) วัด. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ทีน, ๒๕๕๑.
๑๔๔ หน้า.
๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
๘๙๕.๙๑๓
ISBN 978-974-16-7810-5

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์** ราตรี สังสกฤษ **บรรณาธิการบริหาร** พรกวินทร์ แสงสินชัย **บรรณาธิการเล่ม** นนทญา ตั้งพินิจกุล **ประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** สิวรัตน์ หาญเสน่ห์ลักษณ์ **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เส่งสงค์ **คอมพิวเตอร์กราฟิก** พิชญาพรรณ ฐิตาสยะวงศ์ สุนันท์ เพชรวาว
สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี พี เพลทแอนฟิล์ม โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๙๘๘ **พิมพ์ที่** ยูแพดการพิมพ์ โทร. ๐-๒๘๘๔-๑๔๘๘
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนิยม
หลักธรรมะใน "หมา (อยู่) วัด"

การนำเสนอหลักธรรมะของพุทธศาสนาโดยผ่านงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ นั้น มีมาเนิ่นนานตั้งแต่ยุคโบราณกาลแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธ-ประวัติด้านต่าง ๆ ทั้งเรื่องราวของพระพุทธเจ้า หรือเจ้าชายสิทธารัตถะ ตลอดจนการแสวงหาสัจธรรมแห่งชีวิตและโลก ถูกถ่ายทอดออกมามากมาย

จากยุคก่อนพุทธกาล ศาสนาพุทธที่ถือกำเนิดในประเทศอินเดียได้ผ่านกระบวนการพิสูจน์อย่างมีเหตุมีผล จนได้รับการยอมรับและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง ซึ่งเปรียบเสมือนหลักปรัชญาที่สำคัญของโลก โดยมีหลักธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือแก่นแท้ของพุทธปรัชญา ซึ่งจะทำให้เข้าใจโลกเข้าใจชีวิตด้วยกระบวนการทางความคิดอย่างมีเหตุผล จนสามารถบรรลุถึงความเป็นจริงทั้งมวลได้

เพราะฉะนั้นสายธารของพุทธศาสนาที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน นอกเหนือจากหลักการปฏิบัติตามรอยของพระพุทธเจ้าโดยสละทางโลก มุ่งสู่แดนธรรมด้วยการบวชเรียนเพื่อศึกษาธรรมะแล้ว การดำเนินชีวิตตามครรลองพุทธศาสนิกชนด้วยการนำเอาพุทธปรัชญามาเป็นเครื่องชี้นำสู่หนทางที่สว่าง ก็ปรากฏให้เห็นมากมายทั่วโลกดังเช่นในทุกวันนี้

ในการถ่ายทอดหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ยุคพุทธกาลนั้น ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าได้รับการถ่ายทอดโดยปากต่อปากและการเทศนา จนในยุคต่อมาจึงมีพระไตรปิฎกเกิดขึ้นโดยการรวบรวมหลักธรรมคำสอนเอาไว้สามหมวดใหญ่ด้วยกัน แล้วหลังจากนั้นจึงพัฒนามาเป็นรูปแบบของแท่งศิลา คัมภีร์ใบลาน โดยใช้ทั้งภาษาบาลีหรือมคธ และภาษา

สันสกฤต ก่อนที่จะกลายเป็นรูปแบบของหนังสือในเวลาต่อมา กระทั่งพัฒนาเข้าสู่ยุคคอมพิวเตอร์อย่างในทุกวันนี้

งานประพันธ์รูปแบบเรื่องสั้น บทกวี และนวนิยายแนวธรรมะ ก็เป็นอีกหนทางหนึ่งที่นำเอาคติธรรมหรือพุทธปรัชญามาสอดแทรกในเนื้อหาสาระ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งความบันเทิงและแง่มุมทางความคิดที่ดีงาม ซึ่งสามารถจะนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับการใช้ชีวิตได้สืบทอด

มีผลงานวรรณกรรมไทยแนวธรรมะหลายเรื่องที่โด่งดัง จนกลายเป็นผลงานอมตะและถูกนำมาเผยแพร่ทั้งในรูปลักษณ์ของหนังสือ และสื่อแขนงอื่นๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า เช่น *หลวงตา* ผลงานของ*แพร เยื่อไม้* หรือชุด *กฎแห่งกรรม* ของ *ท.เลียงพิบูลย์* ผลงานของ*เขมานันทะ* รวมทั้งงานเขียนเรื่องสั้นของ*ท่านพุทธทาส* เป็นต้น

ปัจจุบันแม้งานเขียนแนวธรรมะยุคใหม่จะปรากฏให้เห็นมากมายก็ตาม แต่สำหรับงานประเภทเรื่องสั้นและนวนิยายแล้ว ยังมีน้อยกว่าประเภทอื่น ๆ มาก โดยทิ้งช่องว่างระหว่างนักเขียนรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่ให้ห่างมากขึ้น แต่ถึงอย่างไร ก็ใช่ว่าจะหมดสิ้นเสียทีเดียว

และนวนิยายเรื่อง **"หมา (อยู่) วัด"** ผลงานของ***โสมประภัสร์ ขันธ์-สุวรรณ*** นี้เอง ที่เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของวรรณกรรมแนวธรรมะรุ่นใหม่ที่สามารถจะช่วยเชื่อมต่อช่องว่างระหว่างยุคสมัยของงานเขียนแนวนี้ได้อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอออกมาในเนื้อหานวนิยายเรื่องนี้นั้นนอกจากจะมีแง่มุมที่แฝงเร้นคติธรรมได้อย่างน่าสนใจแล้ว กลวิธีการบอกเล่าสาระของเรื่องราวทั้งหมดผ่านตัวละครที่เป็นหมาหรือสุนัข ยังมีความแปลกแตกต่างจากเรื่องอื่น ๆ และมีเสน่ห์ชวนอ่านอีกด้วย

การนำเอาหลักธรรมคำสอนในพุทธศาสนามาสื่อสารผ่านงานเขียนในรูปแบบนวนิยาย มิใช่เรื่องง่ายดายนัก ด้วยข้อจำกัดหลายอย่าง โดยเฉพาะการนำเอาแง่คิดมาสอดแทรกในเนื้อหาสาระนั้น จำเป็นต้องแยบยลอย่างยิ่งและปราศจากการสอนแบบยัดเยียด เพราะไม่เช่นนั้นแล้วอาจล้มเหลวอย่าง

ไม่เป็นท่าได้

แต่สำหรับเรื่อง **“หมา (อยู่) วัด”** แล้ว ไม่เพียงแต่จะบอกเล่าเนื้อด้วยลีลาภาษาที่เรียบง่ายแต่งดงามเท่านั้น แต่ยังจะตราตรึงใจผู้อ่านด้วยบทสะเทือนใจและแฝงไว้ด้วยคุณค่าของพุทธปรัชญาอีกมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่จะช่วยกล่อมเกลาความรู้สึกนึกคิดให้เกิดความดีงามทั้งสิ้น

นิรันศักดิ์ บุญจันทร์

คำนำสำนักพิมพ์

"ทองเทา" หมาวัดเริ่มหนุ่ม ตั้งแต่จำความได้ก็ซุกหัวนอนอยู่กับจีวรผืนเก่า กินข้าวก้นบาตรพระ หมาอยู่วัดอย่างมันมีเรื่องมาเล่าให้คนที่อยู่นอกวัดอย่างเราได้รู้เรื่องราวดี ๆ แถมยังสนุกสนานไม่ซ้ำแบบใคร ทุกเรื่องเกิดขึ้นในกำแพงวัดที่มันเติบโตมาร่วมกับเพื่อนหมา (อยู่) วัด ร่วมร้อยตัว

"หมา (อยู่) วัด" ผลงาน*รางวัลชนะเลิศ รางวัล **"แว่นแก้ว"*** ประจำปี ๒๕๕๑ เป็นผลงานนวนิยายเล่มแรกของอดีตครูสอนพุทธศาสนา ความตั้งใจของ "ครูโสมประภัสร์" คืออยากจะให้เด็ก ๆ และผู้อ่านทั่วไปได้ฉุกคิดว่าเราโชคดีแค่ไหนแล้วที่เกิดมาเป็นคน มีความสามารถที่จะรู้ผิดชอบชั่วดี และมีศาสนาเป็นเครื่องนำทางชีวิต นับตั้งแต่พ้นจากครรภ์มารดา

"วัด" ของ "เจ้าทองเทา" ไม่ได้เป็นแค่ที่กิน ที่อยู่ ที่นอนของเหล่าหมาวัดเท่านั้น แต่วัดยังเป็น "สถานที่ปฏิบัติงาน" ของกลุ่มพนักงานรักษาความปลอดภัยที่คอยรักษาการณ์ทั่วเขตอารามตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เป็น "แหล่งทัศนศึกษา" ของหมาอยากรู้อยากเห็น เป็น "โรงพยาบาล" เพื่อหมาป่วยหมาใกล้คลอด เป็น "เนิร์สเซอรี่" สำหรับหมาแบเบาะ เป็น "โรงเรียน" สำหรับหมาเล็ก เป็น "มหาวิทยาลัย" สำหรับหมาใหญ่...

และเหนือสิ่งอื่นใด วัดยังเป็น "บ้าน" ที่อบอุ่น เป็นที่ที่มีเพื่อนมากมายร่วมสุขทุกข์ มีพระที่เมตตาเลี้ยงดูบรรดาหมาวัดไม่ต่างจากพ่อและแม่

นานมีบุ๊คส์ยินดีอย่างยิ่งที่ได้นำเสนอ "หมา (อยู่) วัด" เรื่องราวน่ารักน่าประทับใจของคนกับหมาที่ผูกพันกันไว้ด้วยความรักและความดีงาม ภายใต้ความร่มเย็นของพระธรรม

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ทีน

สารบัญ

๑	หมา (อยู่) วัด	๘
๒	ชีวิตของผม	๑๖
๓	ลุงโก้	๒๔
๔	สิบห้าค่ำเดือนสาม	๒๙
๕	เจ้าเปลือย	๓๗
๖	งานวัด	๔๔
๗	หลวงพ่อวิหารน้อย	๖๒
๘	หลวงพี่น้ำ	๗๑
๙	หลวงพี่ศักดิ์	๘๕
๑๐	อยากบวช	๙๒
๑๑	วันสงกรานต์	๑๐๔
๑๒	สิบห้าค่ำเดือนหก	๑๐๙
๑๓	ขอบพระคุณ	๑๑๓
๑๔	หมาร้องไห้	๑๑๙

๑
หมา (อยู่) วัด

เสียงระฆังดังเบิกฟ้ายามย่ำรุ่ง เป็นเสียงที่ผมคุ้นเคยเป็นอย่างดีตั้งแต่เริ่มจำความได้ และพอเสียงพระเคาะระฆังดังขึ้น บรรดาลูกพี่รุ่นใหญ่รุ่นกลางทั้งหลายของผมที่นอนเรียงรายเฝ้าตามสถานที่ต่าง ๆ ในวัด ซึ่งถ้ารวมตัวกันแล้วมีไม่ต่ำกว่าร้อยต่างก็พากันลุกขึ้นยืน เงยหน้าอ้าปากส่งเสียงหอนอย่างตั้งอกตั้งใจ บางตัวที่ขี้เกียจหน่อยไม่ยอมลุก ก็แค่ยันตัวขึ้นชูคออ้าปากส่งเสียงหอนประสานกันกรูเกรียวอย่างสนุกสนาน มันสุด ๆ ในอารมณ์เป็นอย่างนี้อยู่ครู่หนึ่งจึงหยุด พอหยุดก็หยุดพร้อมกันหมดทุกตัวเหมือนนัดกันไว้ เงียบสงัดจริง ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านี้

ผมเองตั้งแต่เล็กจนโตได้แต่สงสัยว่าพวกเขาทำอย่างนั้นเพื่ออะไร อยากจะถามลูกพี่ทั้งหลายก็ไม่กล้า เพราะแต่ละตัวหน้าตาโหด ๆ ทั้งนั้น บางตัวก็วางท่าเป็นรุ่นใหญ่ไม่สุงสิงกับใคร หมาน้อยอย่างผมจึงต้องสงบเสงี่ยมเจียมตัว พอหันไปถามเพื่อนรุ่นเดียวกันมันก็แยกเขี้ยวตอบว่า

"ไม่รู้เหมือนกัน ส่งเสียงหอนตามลูกพี่ไปอย่างนั้น

แหละ ดีกว่าอยู่เฉย ๆ เท่ดีด้วย"

ผมไม่เห็นมันจะเท่ตรงไหน และผมก็ไม่เคยหอนตามพวกเขาเลย บางครั้งลูกพี่บางตัวเห็นผมไม่ร่วมทำกิจกรรมด้วยก็จะส่งสายตาดุ ๆ มา เหมือนจะถามว่า

"ไอ้นี่โง่จนหอนไม่เป็น หรือว่าขี้เกียจกันแน่"

ผมก็หลบสายตาทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย พอเห็นหลายครั้งว่าผมไม่เคยร่วมทำกิจกรรมด้วย พวกเขาก็สรุปเอาเองว่าผมโง่ แล้วก็ไม่สนใจผมอีก จริง ๆ แล้วผมเป็นหมาที่ไม่ชอบการหอนอย่างมากเลย โดยเฉพาะเสียงหอนที่ระเบ็งเซ็งแซ่ของหมาฝูงใหญ่ ตอนที่ผมยังเป็นหมาทารก ผมต้องสะดุ้งตื่นตกใจมากกับเสียงนี้ ผมต้องนอนสะดุ้งผวาอยู่นานวันกว่าจะปรับใจให้รับเสียงนี้ได้

ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าผมเป็นลูกหมากำพร้าไม่มีอกแม่ให้ซุกเหมือนลูกหมาตัวอื่น ที่ซุกหัวนอนของผมคือผ้าจีวรเก่า ๆ ที่พระท่านไม่ใช้แล้ว อาหารของผมคือนมข้นละลายกับน้ำเปล่าฝีมือหลวงตาแฉ่งผู้ใจดีที่ดูแลผมจากลูกหมากำพร้าขี้เหร่จนเติบโตขึ้นมาเป็นหมาน้อยน่ารัก

ถึงแม้ผมจะไม่ชอบเสียงบรรดาลูกพี่ของผมที่พร้อมใจกันหอนตอนเช้ามืด แต่ผมกลับชอบบรรยากาศยามนี้มากที่สุด เพราะอากาศช่วงนี้จะเย็นสบาย คงเป็นเพราะในวัดมีต้นไม้ใหญ่เล็กปลูกอยู่มาก ทั้งไม้ผล ไม้ดอกไม้ประดับ ปลูกอย่างมีระเบียบไม่หนาแน่นดูสบายตา ลมอ่อน ๆ พัดผ่านละอองน้ำค้าง ดอกไม้ ใบไม้ใบหญ้า เย็นชุ่มชื่นด้วยกลิ่นไอของธรรมชาติ หอมหวนด้วยไอดินและละอองน้ำ ความเยือกเย็นและความอบอุ่นที่คละเคล้ากันออกมาเป็นความพอดีของอากาศ เป็นความสดชื่นที่แสนสบาย ผมชอบสูดอากาศยามนี้เข้าไปในหัวใจเข้าไปในร่างกายของผม มันทำให้ผมรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

ผมนอนหมอบอยู่กับพื้นลานจอดรถที่เทปูนไว้อย่างกว้างขวาง